

Veoma cenim ovu nagradu i veoma sam počastvovana što mi je dodeljena.

Nagradu Vitez poziva su do sada dobijali pravници, sociolozi, pisci, reditelji, novinari ..... (među njima ima i značajan broj mojih prijatelja!), ali, izgleda da sam ja prvi kompozitor, muzičar koji je dobio ovo priznanje. To o nečemu govori.

Moj poziv jeste muzika. I to ona umetnička.

Reklo bi se da je taj poziv mali, u opštem društvenom kontekstu beznačajan, a u velikom svetskog metežu, nevidljiv. Ipak, on je poziv koji, kao i neki drugi, podrazumeva, pa čak i nalaže, mnoge obaveze: doslednost umetničkog stava, otmenost duha, istraživanje prostora humanizma, slobodu stvaralačkog čina, profesionalnu perfekciju. Taj poziv nije samo potraga za lakim notama koji joj se najčešće pripisuje. Taj poziv može, i to često i čini, da osvetli mrak koji pada mnogo gušće nego što pada noć.

Muzika se oglašava na mnogo različitih načina i različitim sredstvima, ne uvek eksplicitno, nekad (pre)tihim glasom, drugim jezikom.

Jezik kojim muzika govori je simbolički, alegorijski, metaforički - ali ga ipak nikako ne treba pomešati sa ćutanjem. Još traje odjek nekih dela nastalih 90-tih godina prošlog veka kada je Vuk Kulenović stvarao "Bugi", Milan Mihajlović "Memento" ili ja moju "Lakrimozu". I danas to čine neki, na primer festival Bunt. Sve to su glasne poruke, takoreći krici, sve samo ne ćutanje.

Mislim da i u mom pozivu ima onih muzičkih pisaca, izvođača i stvaralaca koji svojim delovanjem, ne samo da donose vrhunski kvalitet, nego istovremeno i drže čas iz etike.

Ovo priznanje ću nositi s ponosom.